

1945 számomra nem csak azért jelentős év, mert a világháború végét jelenti, hanem, mert ebben az évben született meg anyai nagymamám. A háború szele azonban még őt is megérintette, mielőtt még világra jött volna.

A front 1944 novemberében vonult át Jászboldogházán, szülőfalunkon. Az oroszok érkezésének hírére a várandós dédnagyanyámat szülei öregasszonynak öltöztették, így próbálták álcázni az orosz katonák előtt. Egyikük azonban megragadta a fiatalasszonyt, letépte arcáról a kendőt, és azonnal felfedezte a cselt: „Nem mamka, barisnya!”- mondta. Szerencsére nem bántották őt. Nagymamám nyakán viszont azóta is látszik halványan öt ujj nyoma, ahol az orosz megszorította az édesanyja nyakát.

Nagymamám 4 éves nővérét gyönyörű hajkoronájától kényszerült megfosztani a családja, hogy életét ily módon megvédje. Egy orosz házaspárnak ugyanis annyira megtetszettek a kislány göndör, fekete fürtjei, hogy magukkal akarták vinni őt, mert nekik nem volt gyermekük. A kislány haját ezért teljesen leborotválták, így megmenekült az elhurcolástól. Érdekes módon ezután vörös színű haja nőtt a fekete helyett.

A család mégis szerencsés volt, mert dédnagyapámat a meglévő három gyermekükre való tekintettel csak sorkatonai szolgálatra kötelezték, a frontra nem kellett kimennie. Így személyi veszteség nélkül éltek túl a háborút.

Jászboldogháza, 2021. 01. 16.

Szóllósiné Koncsik Barbara